

מוסר השכל מדמם: הבגידה האמריקנית בכורדים היא תמרור אזהרה לישראל ולדרוזים

written by אלי קלוטשטיין | 01.09.2026
פורסם במקור ראשון, בתאריך 1 בספטמבר, 2026.

לעיתים התהפוכות התכופות במזרח התיכון הן דבר מפתיע ונדיר, שקשה לחזות את התרחשותו. מנגד, יש מקרים שבהם הסוף דווקא עשוי להיות ידוע מראש, או לכל הפחות להיות אפשרות ממשית במיוחד.

למרבה הצער, התלאות שעובר המיעוט הכורדי בחודשים האחרונים, אחרי עשור ויותר של ברית אסטרטגית צמודה במיוחד עם הממשלים בארה"ב, בהחלט היו תסריט אפשרי מאוד. הכורדים, שבמאה השנים האחרונות קופחו ולא קיבלו מדינה משלהם במזרח התיכון למרות הבטחות חוזרות ונשנות, עוד מימי הסכם סייקס-פיקו וצפונה משם, היו תמיד מעין בן אזורי אובד. סיפורו העצוב גם הפעם של המיעוט הזה, אולי הגדול בעולם בלי מדינה עצמאית, הוא רק המשכה של אותה טרגדיה.

הכורדים שוכנים בצומת מרכזי במזרח התיכון, באזור נרחב שחולש על חלקים משטחן של ארבע מדינות: סוריה, טורקיה (שם הם מהווים כ-15 עד 25 אחוזים מאוכלוסיית המדינה), עיראק ואיראן. לא רק שהקמת מדינה עצמאית באחת מהן יכולה לעורר גם הכורדים באחת המדינות האחרות לחלומות של עצמאות, אלא שהיא עשויה לשנות לחלוטין את המפה האזורית. במילים אחרות: מדינה עצמאית כורדית נתפסת כבעיה לרבות מהממשלות המזרח-תיכוניות.

ב-2017, כשנדמה היה שהכורדים שיחקו תפקיד מרכזי בהבסת דאעש בסוריה ובעיראק, ולכן סברו שהם ראויים לגמול, נערך משאל עם בחבל האוטונומי הכורדי בעיראק על עצמאות אפשרית. לא סתם באותה עת שיתפו פעולה מנהיגי בגדד, טהרן ואנקרה כדי לדכא את החלום הזה, על אף הרוב המוחלט שבו עברה ההצעה בקרב הכורדים עצמם. סביר להניח שלו בשאר אלאסד היה יכול להיכלל בחבורה הקטנה של המנהיגים הזאת, הוא היה נרתם לסייע לה. כמו אז, גם כיום עושות הממשלות המקומיות כל שלאל ידן כדי לדרוס את חלום העצמאות הכורדי, ובאחרונה ¹ בחסות אמריקנית, או לכל הפחות תוך העלמת עין מצד וושינגטון ² הן גם נחלו הצלחות.

רק בשבוע האחרון טלטלו שני אירועים את הקהילה הכורדית בשתיים מארצות האזור. הראשון התרחש דווקא במדינה שבה הכורדים עוד זוכים לאוטונומיה משלהם ³ עיראק. דיווח שפורסם ברבות מרשתות התקשורת העולמיות גרס כי ארה"ב הודיעה לנציגי הכורדים בארביל, בירת

האוטונומיה שלהם במדינה, שהיא אינה מתכוונת לחדש את החוזה הביטחוני והאסטרטגי שלה עם כוחות הפשמרגה הכורדיים בעיראק. החוזה עתיד להסתיים בתום עשור בסוף ספטמבר, אותו יום שבו צפויה להגיעה לקיצה נסיגת החיילים האמריקניים מבגדד.

יתרה מכך, לפי המקורות בארה"ב שדיברו עם רשת BBC, למשל, הממשל מעוניין לקצץ את כל הסיוע הביטחוני שהעניק לכורדים, בתואנה שדאעש כבר אינו מהווה עוד איום, וכי ניתן להשתמש בכסף שהוקצה לפשמרגה למטרות אחרות. בכירים בארבייל הבהירו לתקשורת, עם זאת, כי סיום ההסכם לא יביא לסופו את שיתוף הפעולה בין הצדדים, וכי באזור כמו המזרח התיכון הכורדים הם עוגן לשיתוף פעולה ביטחוני. לדבריהם, יתקיים בהמשך משא ומתן על מסגרת הסכמית אחרת לסיוע, וכי שיתוף הפעולה יימשך בכל מקרה בדמות אימונים, ייעוץ צבאי ועוד.

קשה לומר עד כמה מדובר באמת טהורה ועד כמה אלה משאלות ליבם של הכורדים. ניסיון העבר מלמד שלא ודאות גמורה שהאמריקנים ימשיכו לשתף פעולה איתם במהירות גדולה כל כך, מרגע שימשכו את הסיוע שלהם.

חשוב לזכור גם את העיתוי שבו מתוכנן הצעד הזה: במהלך מלחמה שבה הכורדים בעיראק נפגעו ישירות משיגורי טילים וכטב"מים של איראן ושלוחיה במדינה, כאשר נאלצו להילחם על חייהם ולהגן על האינטרסים הכלכליים שלהם, שכוללים שדות נפט שחשובים לאזור כולו. חודשים ספורים לאחר מכן נאלצים הכורדים לראות את בני הברית העיקריים שלהם נוטשים אותם, אולי אפילו זונחים אותם לגורלם מול כוחות עוצמתיים.

החשש הכורדי העיקרי הוא שההליך הזה יפקיר אותם מול המדינה העיראקית, זו שכבר הצהירה כי היא מעוניינת לאסוף כל הנשק בעיראק לידיה, ולא להותיר אותו אצל גורמים זרים. מכיוון שמול המיליציות הפרו-איראניות היא תתקשה יותר במשימה, הכורדים פוחדים להפוך לדוגמה, למקרה הראשון והקל יותר, שבו תדגים הממשלה העיראקית את כוחה [?] ועל הדרך תשיג את השליטה בנכסים אסטרטגיים. באותו זמן ממש יאלצו הפשמרגה להמשיך להילחם באיראן והפרוקסי שלה, ולמנוע גם מהם להשתלט על שדות הנפט הגדולים במדינה או להשבית אותם.

"אמריקה בחרה בטרור"

זניחה אמריקנית, טבח בכורדים וכניעה בהסכם אינם תסריט בדיוני. זהו חשש מבוסס היטב, שאפשר לגבות אותו בדוגמה דומה שאירעה בסוריה רק לפני חודשים אחדים, כמעט באותה צורה בדיוק.

בשבוע שעבר הודיע גנרל מזלום עבדי, המפקד העליון של הכוחות הסוריים הדמוקרטיים (SDF) – ארגון צבאי כורדי, שהתבסס בצפון סוריה ובעשור האחרון מילא תפקיד חשוב בדחיקת דאעש משם [?] על פירוק סופי של יחידותיו והכפפתם לצבא הסורי.

עבדי, שנאמו שודר בטלויזיה, ציין כי משימת הכוח הסתיימה, וכי כעת יבוא הקץ על קיומו כגוף עצמאי. שלושה ימים לאחר מכן פרסם נשיא סוריה, אחמד א-שרע, צו המורה על מינויו של עבדי כיועצו המיוחד. לא ברור במה בדיוק ייעץ הגנרל לשעבר לנשיא ואם מדובר בתפקיד סמלי, אך לכל הפחות מהווה הצעד ניסיון להפגין מהלך של פיוס בין הצדדים, לצד קידום של היציבות בצפון סוריה.

הכורדים והשבטים הערביים בסוריה, שמשמשים כמוקד התמיכה העיקרי של הנשיא הנוכחי, לא הסתדרו היטב במשך השנים. הכורדים התגוררו בעשור האחרון ממובלעת חצי אוטונומית בצפון המדינה, ברקע התמשכות מלחמת האזרחים נגד אסד. בשיא כוחם הם חלשו על אזורים שהגיעו כמעט לרבע משטחה של סוריה, שכללו שדות נפט חשובים ומעברי גבול, בתי כלא של לוחמי דאעש ועוד, והחזיקו צבא של יותר מ-100 אלף איש. עם נפילת הרודן העלאווי ביקשה המדינה המתחדשת לשלב את הכוחות הכורדיים בתוך צבאה, ולהשליט את מרותה על האזור בצפון המדינה.

על אף הסכמות בין הצדדים התהליך התעכב במשך שנה, עד שבינואר נפל דבר: א-שרע יצא למתקפת פתע, והכנופיות החמושות שמרכיבות את צבאו כבשו חלקים נרחבים מהשטח הכורדי בצפון סוריה, ביצעו מעשי טבח וזוועה, והסיגו את הכורדים לאחור עד שהתכנסו בתוך שטח זעיר ביחס למה שהחזיקו קודם לכן. במהלך אותו זמן השתלטו כוחות הצבא הסורי על מחנות הכליאה של מחבלי דאעש, ועשרות אלפים מתושביהם, אנשי ארגון הטרור הקיצוני ובני משפחותיהם, ניצלו את המהומה וברחו. ייתכן שבעתיד הם יהפכו לסכנה לסוריה, אבל עד כה לא נראה שא-שרע התעסק בכך יותר מדי.

תוצאת המתקפה הזאת הייתה עגומה: הסכם כניעה, תוכנית בת 14 נקודות שהגו המתווכים האמריקנים (נשמע מוכר למישהו?), שעליו נאלצו הכורדים לחתום. את תוצאותיה הסופיות ראינו בשבוע שעבר, עם פירוק הכוחות הכורדיים.

יש אומנם תמורה לכורדים. הממשל הסכים להשיב את זכויות האזרח שנלקחו מאלפים מהם בתקופת אסד, והשפה הכורדית זכתה להכרה מטעם הרשויות, כמו גם חג הנורוז שמצוין בקהילה זו. מפקדים כורדים קיבלו הבטחה להעסקה במסגרות הממשלתיות, ולקהילה כולה הובטחו שירותי חינוך מתקדמים. אם ההתחייבויות הללו יקוימו, יש בכך לפחות נחמה מועטה לכורדים.

אלא שאת הבשורה הזאת ממילא מכתימה תחושה מרה אחרת. פחות או יותר באותו זמן של כניעת הכורדים גם האמריקנים שינו את עמדתם בסוריה. הם הסיגו את כוחותיהם מהבסיסים העיקריים שבהם שהו במדינה, כולל א-תנף וא-שדאדי, ובמידה רבה זנחו את הכורדים לגורלם. עוד קודם לכן הם לא סייעו להם נגד המשטר בדמשק, ולא הגנו על אנשיהם, שנטבחו בהמוניהם.

הכורדים איבדו יותר מעשרת אלפים לוחמים בקרבות נגד דאעש במהלך העשור האחרון, ולחמו כתף אל כתף עם חיילים אמריקנים. התמיכה הגלויה שהעניקה וושינגטון מאז נפילת אסד דווקא לא-שרע² בעצמו לוחם ג'יהאד לשעבר, אורח של קבע ברשימות המחבלים המבוקשים ביותר

בארה"ב, שבמקרה דווקא עבד בשביל אל-קאעידה ולא דאעש ☹️ הייתה בשביל רבים מהכורדים סטירת לחי של ממש.

"ההיסטוריה תאלץ את האמריקנים לתת דין וחשבון", אמר מפקד כורדי אחד לרשת BBC. "ברור שהמדיניות האמריקנית השתנתה", התלונן לוחם אחר לרשת הערבית "ערב ניוז". כורדי סורי נוסף אמר לתקשורת כי "ארה"ב השמידה את האומה הכורדית בדרך המלוכלכת ביותר ☹️ אמריקה בחרה בטרור במזרח התיכון". בארביל שבחבל הכורדי בעיראק נערכו הפגנות של אלפים מול הקונסוליה האמריקנית. אפילו בטורקיה מחו כמה מאות כורדים וניסו להגיע לגבול, תוך עימותים עם המשטרה. גם בארה"ב ובטורקיה התקיימו הפגנות זהות.

נשיא ארה"ב, דונלד טראמפ, אומנם אמר באותה עת שהאמריקנים מנסים להגן על הכורדים, אך בה בעת הדגיש שאין לו חובה מוסרית לתמוך בהם. אני מחבב את הכורדים, הדגיש הנשיא, "אך הם קיבלו סכומי כסף עצומים, נפט ועוד. הם עשו את זה יותר למען עצמם מאשר שעשו את זה בשבילנו", הוא הסביר ביחס למלחמתו של המיעוט בדאעש.

הבגידה של השגריר

בתוך כל המרידות שחשו הכורדים מהבגידה האמריקנית, כדבריהם, שמה של דמות אחת עלה שוב ושוב כמוקד לזעמם ☹️ דמות שאזכורה לא יפתיע רבים בישראל: שגריר ארה"ב לטורקיה והשליח הנשיאותי המיוחד לעיראק ולסוריה, תום ברק.

"הוא זרק אותנו מתחת לגלגלים", אמרו בכירים כורדים על השגריר, שטען כי תפקידם של הכוחות הכורדיים "הסתיים, ודמשק מוכנה ומתאימה לקחת אחריות ביטחונית על האזור, כולל מחנות העצורים של דאעש". "ברק תומך בשלטון בדמשק ובמדיניות הטורקית באזור", טען לוחם מקומי שעבד עם האמריקנים נגד דאעש.

בכתבה אוהדת לכורדים בתקשורת הבינלאומית נטען כי "ברק בסך הכול הפך לפרצוף האחרון של בגידה אמריקנית בעיני הכורדים", וכי שמו נכנס לפנתאון של הבוגדים הרבים מארה"ב בקהילה. "לא היה לנו ניסיון טוב עם ברק", הסביר פעיל כורדי מצפון סוריה, "הוא איום גדול, ולא רק עלינו, אלא על כל המיעוטים שרוצים לחיות בשלווה במזרח התיכון".

השגריר ברק, מצידו, ניסה לצייר את מהלכיו כצעדים שישחקו לטובת הכורדים כולם. בשבוע שעבר הוא הריע בקול לשילוב הכוחות הכורדיים בצבא סוריה: "ככה נראית אינטגרציה אמיתית, ללא מפסידים ומנצחים, אלא עמיתים לשעבר עם דעות שונות, שמייצרים פתרון דיפלומטי שיחזק את האומה הריבונית של סוריה. צבא אחד, ממשלה אחת, מדינה אחת".

כדי להבין את הגישה של ברק, צריך לצלול לעומקה. הוא אומנם בירך על התפקיד שמילאו הכורדים במלחמה נגד דאעש, אך מבחינתו הזמנים הללו חלפו ואינם. כעת, משעלה שליט חדש בסוריה, בראיית השגריר הדרך הנכונה לעשות את הדברים היא באמצעות איש חזק ומדינה

כוחנית, מבלי לאפשר מקום לכוחות שאינם מדינתיים לצבור עוצמה. זה נכון, מבחינתו, לגבי הכורדים וגם לגבי הדרוזים, חיזבאללה או המיליציות בעיראק.

זו גישה מאובנת וקשיחה, שאינה לוקחת בחשבון את הניואנסים בכל מדינה ובוודאי שלא אידיאלים ומוסר, ומצד שני מעניקה מקום לרודן חזק ואכזרי ככל שיהיה, כל עוד הוא שומר על יציבות וסדר. זו הסיבה, למשל, שלמרות שמאז שעלה לשלטון ביצעו כוחותיו של א-שרע שלושה מעשי טבח בקהילות מיעוטים בארצו, הממשל עדיין הסיר אותו בשבוע שעבר מרשימת ארגוני הטרור [2] בעידודו של ברק, כמובן. העובדה שבסוריה הגישה הזאת מסתדרת גם עם הרצון של טורקיה ובפרט נשיאה, רג'פ טאיפ ארדואן, בהחלט לא מזיקה בעיני השגריר באנקרה.

לפי טענות ברשת, שקשה לאמת, הגישה הזאת הובילה את ברק לומר ישירות למזלום עבדי בתחילת השנה כי וושינגטון לא תתיר לישראל להתערב בסוריה לטובת הכורדים ולהיקלע לעימות מול דמשק וטורקיה כאחד. זמן קצר לאחר מכן נאלץ הגנרל הכורדי להיכנע. המתקפה הפומבית של ברק על צה"ל והממשלה בעקבות ההפצצות האחרונות בסוריה היא רק פרק נוסף באותה סדרה רעיונית של עיצוב המציאות מטעם השגריר.

ברק אכן נחל הצלחה. צה"ל לא יצא להגנת הכורדים, למרות ששר החוץ גדעון סער וגם אחרים בישראל דיברו בזכותם בחודשים שקדמו לכך. זה היה אחד המקרים שבהם המעשים הישראליים באזור התיישרו לפי מדיניותו והאינטרסים של ארדואן.

ניצחון משולש

הנשיא הטורקי לא שכח את הכורדים בארצו, ודאג "לטפל" בהם בשטחו בחודשים האחרונים. הוא תמיד ביצע קישור רעיוני בין כוחות הכורדיים הסוריים, וה-SDF בפרט, ובין המחתרת הכורדית בטורקיה, ה-PKK. הוא טען שהם עובדים יחד, ולא פעם יצא לסדרת מבצעים צבאיים במדינות השכנות נגד כורדים, כולל סוריה ועיראק.

לא חלפו שבועות רבים אחרי שהכורדים בסוריה הניחו את נשקם, ובפברואר השנה נכנע סופית גם בכיר כורדי אחר [3] מנהיג ה-PKK, עבדוללה אוצ'לן, הכלוא במתקן ייחודי מול איסטנבול, מנותק כמעט לחלוטין מהעולם, כבר יותר מ-26 שנים. תהליך השלום בין הצדדים החל כמה חודשים קודם לכן, אוצ'לן התחייב פומבית שיסיים את המאבק, ואפילו התבצעו טקסים סמליים של השמדת כלי נשק. עם זאת, הפניית העורף האמריקנית בהחלט עשויה הייתה לדרבן אותו להביא את המלאכה לכדי סיום.

אוצ'לן, שבעצמו לא שוחרר מהכלא וגם לא צפוי לצאת ממנו בקרוב, אם בכלל, קרא לכוחותיו להניח את נשקם בפברואר בנאום מתוזמר היטב מהכלא, ולסיים את המרידה החמושה נגד הטורקים. ארדואן תמיד סימן את המאבק במחתרת הכורדית כאחת מגולות הכותרת של מדיניות הפנים שלו, ויצא למלחמה נחושה נגדה. סיום הפרק העגום הזה, שהחל בשנות השמונים והביא למותם של עשרות אלפים בטורקיה, תחת ממשלים שונים, הוא ניצחון גדול מבחינתו.

בחודש שעבר אישר הפרלמנט באנקרה חנינה לאלפים מלוחמי הארגון, בכפוף לפירוקם מנשק, בתהליך שהשלטון מכנה "טורקיה נקייה מטרור". סגן הנשיא סבדט יילמז עצמו מפקח על מנגנון החנינה, שכולל רבים משרי הממשלה הבכירים. מרגע שיוכרז תום התהליך, יחלו צעדים לשילובם מחדש של הכורדים באוכלוסייה הטורקית. האיום שהציב ה-PKK לשלטון הטורקי יסתיים.

אבל בכך לא תמה מלאכתו של ארדואן. הסולטן מאנקרה השלים ניצחון משולש על הכורדים כשהצליח לסכל, לפי דיווחי התקשורת, את התוכנית ששמה אותם במרכז הכוחות שנועדו להילחם בממשל האיראני ולהפילו במהלך המלחמה.

לפי הטענה, סגן הנשיא האמריקני ג'יי. די ואנס, שלא אהב את התוכנית וביקש להתניע תיווך מול טהרן כדי לעצור את המלחמה, הדליף את דבר המזימה לארדואן² שלחץ על טראמפ לבטלה. הנשיא האמריקני, ששלח תחמושת ונשק לכורדים לצורך התוכנית, עודד אותם בפומבי, ובתחילת המלחמה אף ציין שהתקוממות של העדה נגד השלטון בטהרן היא "צעד חיובי", נסוג מהמהלך כולו בעקבות בקשת חברו הטורקי. במקום זאת הוא יצא בתקשורת נגד הכורדים, והאשים אותם שגנבו נשק שנועד לטובת המפגינים האיראנים.

אף שבימים האחרונים העלה שוב אחד מבכירי המפלגה הרפובליקנית, הסנאטור טד קרוז, את רעיון ההתקוממות הכורדית באיראן, סביר להניח שבשלב הנוכחי האמון בין הצדדים נשבר לחלוטין. הכורדים טענו כי טראמפ משתמש בהם כשעיר לעזאזל כדי להצדיק את כישלונו בעיראק, ותחושת הבגידה של הקהילה ממהלכי הממשל באזור רק גברה. ארדואן ואנשיו, סביר להניח, יכולים להרגיש מרוצים מאוד מעצמם בעקבות כך. גם בטהרן כנראה לא יצטרכו מהתפתחות העניינים.

הלקח לישראל³ ולדרוזים

סיפורה העצוב של הקהילה הכורדית במזרח התיכון צריך לא להישכח בדפי ההיסטוריה האזוריים, אלא לשמש לקח מתמיד למיעוטים אחרים. בפרט, גורל הכוחות הכורדיים בסוריה חייב לעמוד כתמרור אזהרה בצבעי אדום בוהק למיעוט אחר במדינה, הדרוזים.

מחוז סוידא בדרום סוריה, שנשלט בידי הדרוזים, נותר המעוז היחיד במדינה שעודנו מצוי מחוץ להישג ידיו של א-שרע. הדרוזים נהנים מחסותה של ישראל, בין היתר בגלל קשרי הדם לבני עדתם בארץ, ולמרות מעשי הטבח המזעזעים לפני כשנה הם הצליחו לשמור על עצמאותם עד כה.

השגריר ברק ביקש לעבוד גם ביחס למיעוט הדרוזי בסוריה בהתאם להיגיון הכולל שלו, ולהכפיף את סוידא לשלטון המרכזי בדמשק. לפי דיווחים ברשת, הוא כבר הגה מפת דרכים בשיתוף פעולה עם א-שרע ועם ירדן שמטרתה לצייר את ההשתלטות האזרחית והצבאית של המשטר על המחוז. וטו ישראלי⁴ שוב, לפי הטענה⁵ מנע את יישום התוכנית.

גם מנהיגים בולטים בקרב הדרוזים מתנגדים ליוזמות כאלה ועומדים בסירובם. מי שנחשב למנהיגה הרוחני של העדה בסוריה, שייח' חכמת אלהג'רי, שיבח רק בשבוע שעבר את קשריה עם ישראל, ואמר כי הדרוזים שואפים למדינה משלהם ² בחסות ישראל או אפילו בתוכה.

הסוגיה הדרוזית היא נקודה מרכזית במגעים הדיפלומטיים בין ישראל לסורים, אף שלא ידוע על התקדמות שנרשמה בעניין. ישראל מתעקשת להגן על הקהילה, ומוכנה להשתמש בכוח לשם כך. במהלך הטבח בשנה שעברה תקף צה"ל מהאוויר בקרבת ארמון הנשיאות בדמשק כדי להעביר את המסר שלא יאפשר עוד את המשך הטבח. בשבוע שעבר, כאות הוקרה, נערכה בסוידא שיירת תמיכה של פעילים דרוזים לישראל על תמיכתה בקהילה.

בקרב הדרוזים עצמם יש מי שלא מזדהים עם הקו הזה. צריך לזכור שרק לפני שנים אחדות עוד זכורים היו המראות של "גבעת הצעקות" מעבר לגבול וההתנגדות של דרוזים ביישובים כגון מג'דל א-שמס לישראל. התמורה שחלה שם בשנים האחרונות עודנה טרייה, ובוודאי אינה מקיפה את כל הקהילה. לכן יש בסוריה גם קולות בולטים אצל הדרוזים שקוראים להתחבר לשלטון, והמאבק הפנימי על הסוגיה טרם הוכרע.

בינתיים בסוידא הדרוזים ניצלו את הזמן, ובעיקר תומכיו של אלהג'רי, כדי להתחמש (ניתן רק לנחש מהיכן מגיע חלק מהנשק), להתארגן בכוחות מסודרים ולהכין תוכניות להגנה על המחוז. הם לא מסתפקים בתפקיד סביל, ולמשל נקלעו לעימות עם חייליה של דמשק בתחילת השבוע כשמנעו מסטודנטים דרוזים שביקשו לצאת לדמשק כדי לעבור בחינות של השלטון.

העימותים בין הצדדים מתאפיינים בירידות ועליות. עד לפני שבועות אחדים חלה שם רגיעה, אך בשבוע שעבר נפצעו שני קצינים דרוזים בקרבות, והשבוע נפגעו ארבעה חיילים סורים בסוידא. א-שרע ביקר בתחילת השבוע בדרעא, עיר סמוכה בעלת רוב ערבי, ולא חלפו יומיים לפני שהשבטים באזור "נקלעו" לקרבות עם החמושים הדרוזים.

קשה לומר שמדובר במקריות טהורה, וסביר מאוד להניח שאחרי שהצליח להכניע את הכורדים ³ הדרוזים יהיו הבאים בתור. הנשיא הסורי צפוי להפנות הרבה מאוד מהכוחות שלו, כנראה בתמיכה טורקית, למשימה הזאת, יפעיל לחץ באמצעות האמריקנים ומדינות נוספות באזור, ויבקש לספח את סוידא לשלטונו. רק עמידה ישראלית איתנה כנראה תסייע לדרוזים לעמוד בפניו.

עם או בלי קשר לדרוזים, בפרשת נפילתם של המיעוטים האזוריים יש לקח גם לישראל. מלבד ההוכחה הנוספת שבפוליטיקה העולמית לא תמיד האידיאלים משחקים תפקיד אלא האינטרסים הציניים והכוח, אנו נדרשים להפנים שאסור לישראל לשים את כל הביצים בסל אחד, ולהסתמך על גורם יחיד ובלעדי ⁴ אוהד ככל שיהיה ⁵ לצורכי הביטחון, ההתחמשות והדיפלומטיה שלנו. אל לנו להישען רק על ארה"ב בעיניים עצומות.

טראמפ כנראה הוא הנשיא הידידותי ביותר לישראל אי פעם, אך היום הג'ינג'י יושב בבית הלבן

ומחר יהיה שם משהו אחר. האינטרסים של שתי המדינות עלולים להתנגש, כפי שקרה בסוגיה האיראנית, הממשלים מתחלפים והרגש הציבורי משתנה. מי שהאינטרסים שלו לא מתיישרים עם אלה של הבית הלבן עלול למצוא את עצמו מושלך בצד הדרך כלאחד יד, גם אם קודם לכן הוא התקבל בחום ובאהבה.

גיוון המשענות המדיניות והביטחוניות שלנו חשוב מכמה סיבות, אך זה נכון בפרט לאור הלך הרוח הציבורי בארה"ב כיום, ובמיוחד בשני הקצוות הקיצוניים של שתי המפלגות הגדולות. זה לא אומר שאין לנו מה לשתף פעולה עם ארה"ב, ובוודאי שאנו נדרשים לנצל את האהדה של הממשל כיום כדי לגרוף רווחים שיהיו טובים לשני הצדדים ☹ אבל בה בעת, אסור לנו לקשור את גורלה של ארה"ב בגורלנו באופן בלעדי.

אנו צריכים להוקיר תודה על שיש לנו מדינה משלנו, שאיננו מיעוט נרדף, ושאנו מסוגלים להגן על עצמנו ☹ בשונה ממיעוטים אחרים. בה בעת, חובה עלינו לזכור: מה שקרה לכורדים עלול לקרות בהחלט גם לישראל, ויש להתכונן לכך כבר עכשיו.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.